

KRAJANI KRAJEVNE SKUPNOSTI VIČ SO ZBOROVALI

Razvoj v naslednjih petih letih

Zadnjega zbora krajanov v krajevni skupnosti Vič se je udeležilo lepo število krajanov. Od zadnjega zbora krajanov, ki je bil februarja 1984, je svet skupščine KS na svojih 10. rednih sejah uspešno rešil 167 zadev. Udeležba članov je bila dosežena 92,9 odstotno.

V tem času je svet KS pripravil za obravnavo: osnutek plana KS Vič za leto 1985, osnutek sklepa o pripravi planskih dokumentov za obdobje 1986–1990, delovni program za sprejem srednjeročnega plana 1986–1990, analizo razvojnih možnosti, osnutek pravilnika o delovnih razmerjih; zavzel pa je tudi stališča do osnutka samoupravnega sporazuma o ustanovitvi delovne skupnosti delavcev KS na področju občine ter o spremembi zazidalnega načrta VS-6 Vič-Nanoška.

Za cilj so si zadali dokončanje začelih gradenj, tako so zaključili dela na Pokljukarjevi in vodovod na Petričevi ulici, uspeli so asfaltirati tudi del ulice Iga Grudna, začela pa se je tudi gradnja potrošniškega centra.

V nadaljevanju je predsednik zbora krajanov Darko Belopavlovič dal besedo predsedniku delovne skupine, ki je izdelala analitično dokumentacijsko osnovo, ki je tudi osnova plana KS in pripomoček ostalim nosilcem planiranja. Analiza je izvršena na posameznih področjih upoštevajoč izdelano urbanistično dokumentacijo na nivoju tehničnega dela zazidalnih načrtov. VS-6 Vič in VS-6 Viško polje.

Možnosti razvoja

Analiza opredeljuje naslednje možnosti razvoja po področjih:

Stanovanjska gradnja

Možna je gradnja bloka A 14 ob Lajkovski ulici in 14 objektov vrstnih hiš ob Gabrškovi ulici. Nosilci planiranja in gradnje so občinska samoupravna stanovanjska skupnost skupaj z ZIL-om in SGP Grosuplje. Na osnovi sprememb zazidalnega načrta VS-6 Viško polje je možna gradnja 200 stanovanj v blokih in vrstnih hišah. Nosilca planiranja in gradnje sta ZIL in Stanovanjska zadruga Grosuplje.

S spremembo zazidalnega načrta VS-6 Vič južni del je možna gradnja dveh garažnih nizov Dupleks z okoli 60 boks. V sklopu zazidalnega načrta

ta VS-6 Viško polje je predvidena gradnja vrtca, ki je vključen v program II. samoprispevka, predvidena je tudi ureditev dveh zunanjih igrišč za manjše otroke – eden ob šoli na Nanoški ulici in drugi v sklopu zazidalnega otoka Viško Polje.

Lokacijska dokumentacija za gradnjo potrošniškega centra (ob cesti na Brdo) je že v izdelavi.

V prizidku osnovne šole Novak Jovo ob Nanoški ulici je možna gradnja 4 učilnic, ob telovadnici pa je nujna izgradnja zunanjih garderob v sklopu tribune in sanitarij.

Z zazidalnim načrtom VS-6 je predvidena lokacija družbenega centra ob Viški cesti, toda glede na zaostrene pogoje gospodarjenja ni mogoče računati, da bi z gradnjo lahko pričeli.

Industrija

Na področju industrijske cone VP-5 ob Cesti na Brdo je možnost gradnje II. faze tovarne grelnih naprav Avtomontaže in širitve tovarne Utensilia proti jugu. Ob cesti na Brdo je poleg potrošniškega centra predviden tudi prizidek s prostori za deficitarno servisno in obrtno dejavnost.

Promet

Nujno je, da se prične z urejanjem plansko predvidenih prometnih povezav, to je dokončno ureditev nivojskega prehoda čez železnico na viški cesti in polnega priključka na Tržaški cesti, priključek na Tržaško cesto s podvozom pod progo na Žirovnikovi ulici, podhod za pešce in kolesarje pod progo v podaljšku Tbilisijske oziroma Satnerjeve ulice, dokončanje priključka na mestno obvoznico, podvoz na Gregorinovi ulici s semaforiziranim priključkom na Tržaško cesto in podaljškom do novega mostu čez Gradaščico na Kopersko cesto.

Financiranje

Ker krajevna skupnost Vič nima nobenih virov financiranja (edini vir glavarina je bil pred leti ukinjen) ta predlog razvojnih možnosti predstavlja zadolžitev drugih nosilcev planiranja kot so Komunalna skupnost, Stanovanjska skupnost, SIS za ceste in službe Skupščine občine Vič-Rudnik, da se s svojimi sredstvi v okviru možnosti planirajo izgradnjo objektov in naprav v prostoru krajevne skupnosti Vič.

VLADIMIR ŠUŠL

Otroško igrišče na lokaciji Spodnji Rudnik I

Dobra tri leta je že tega, kar smo nekateri stanovalci ulice Spodnji Rudnik I dali pobudo, da bi realizirali načrtovano otroško igrišče na parceli št. 2426. Medtem se je v naši krajevni skupnosti marsikaj uredilo, le o planiranem otroškem igrišču se še vedno le govori. Pripravljenost bližnjih stanovalcev, da z lastnim delom uredimo predvideno lokacijo v prepotrebno rekreacijsko površino za mladostnike je še vedno nespremenjena.

Razširile pa so se govorice, da je v zazidalnem načrtu za ta namen predvidena parcela postala last nekega privatnika iz te soseske, ki jo namerava povsem odtujiti določenemu namenu, t. j. onemogočiti, da bi na tej parceli uredili igrišče in zelenico. V upanju, da so te govorice neosnovane in, da je še vedno čas, da se sedaj zanemarjena parcela spremeni v okras in veselje vsej okolici, želimo od ustreznega organa v krajevni skupnosti točen odgovor, kako se s tem zemljiščem v resnici postopa.

Ali je kaj verjetnosti, da bo naša dobra volja rodila rezultat in bomo lahko na tej parceli pričeli s prostovoljnim delom urediti otroško oziroma športno igrišče?

Predlagamo, da se javno objavi odgovor na postavljeno vprašanje (na oglasni deski ulice Spodnji Rudnik I).

Za stanovalce:

A. Marter, Sp. Rudnik I/25

Pojasnilo KS Rudnik

Imenovana parcela je zajeta v predlogu sprememb zazidalnega načrta krajevne skupnosti Rudnik in predlagana za ureditev igrišča. Predlog je posredovan Komiteju za urejanje prostora in varstvo okolja občine Ljubljana Vič-Rudnik, odnosno LUZ-u. Ko bo LUZ predlog sprememb urbanistično obdelal, bo javna razgrnitev in krajani bodo seznanjeni tudi glede parcele.

Nežka Jankovec in njenih 35 let v Plutalu

30. junij 1985 bo za Jankovčevo Nežko gotovo pomemben dan, kajti postala bo upokojenka z dopolnjenih 35 let delovne dobe. Toda to dobo je Nežka v celoti dosegla z delom izključno v Plutalu. Ob tej priložnosti se je bila pripravljena spomniti let nazaj, lepih in trpkih trenutkov.

Prav kmalu bo minilo 53 let, odkar je Nežka privekala na svet v Brezi pri Krškem. Bili so kmečka dužina, v kateri sta morala mati in oče preživljati sedem lačnih otroških ust. Še težje jim je postalo v času vojne vihr, kajti celotno nežkino družino so Nemci že leta 1941 izselili

v Tretji rajh. V zaprtih živinskih vagonih so prispeli v Spodnjo Šlezijo in svoje mesto dobili v delovnem taborišču Heinzendorf. Niso bili več ljudje, bili so le številke in Nežkina številka je bila 137 Kloster. Manjši otroci so morali hoditi v nemške šole, vsi ostali pa trdo delati pri nemških kmetih in po tovarnah. Oče je prav kmalu zbolel in že leta 1941 umrl daleč od rodne grude. Trpljenje in štiriletno pomikanje so vsem zapustili neizbrisne posledice, saj je Nežka priznana za civilnega vojnega invalida. Januarja 1945 jim je uspelo pobegniti iz Nemčije, vendar so jih na domačih tleh znova ujeli. Priselnosti partizanske kurirke, ki ji ne ve imena, se imajo zahvaliti, da je njihova družina prispela do Škocjana na Dolenskem in tu dočakala svobodo.

Sledila so prva povojna leta, polna zagnanosti in udarniškega dela za izgradnjo nove domovine. Nežka se je kot 17-letno dekle zaposlila v takratni Tovarni zamaškov Ljubljana, 1949. leta je bilo to. Na mlinu je mlela odpadni material iz plute, ki so ga kasneje uporabljali za izdelavo izolacijskih plošč. Delovni prostori na Celovski cesti v Ljubljani niso imeli ventilacije. Delali so v prahu, ki jim je silil v oči, usta, pljuča, se jim zalezal dobesedno pod kožo. Pretežni del kolektiva so bile ženske. Poprijeti so morale prav za vsako delo: na ljubljanski železniški postaji so razkladale bale plute, ki so bile težke tudi po 90 kg. S ponosom se spominja na udarniško zgrajeno stavbo za sortiranje zamaškov v Šiški. Pozneje je obrezovala, brusila in sortirala zamaške. Preizkusila je tudi sekalne stroje. Toda takrat je bilo to delo mnogo težje. Stroji so bili zastareli: pločevino so morali prenašati ročno, jo rezati na trakove in za izdelavo vsake zaporkje je morala z nogo pritisniti na vzvod. Težakso

delo je nedvomno pustilo trajne posledice. Prestala je dve operaciji in v letu 1980 je bila iz zdravstvenih razlogov premeščena v arhiv, kjer fotokopira, razmnožuje in uspešno vodi arhiv. Včasih je nadomeščala tudi telefonista v telefonski centrali, kadar je bil na dopustu.

S trpkostjo se spominja časov, ko so delavci zares brez ugovora poprijeti za vsako delo, ogromno naredili udarniško in za svoje delo niso zahtevali nikakršnega plačila, kot je to v navadi danes. Postorili so tisoče drobnih, a pomembnih stvari. Privatni izhodi iz službe niso bili dovoljeni. Delavci so morali biti na svojem delovnem mestu in marljivi. Nežka meni, da je bila takrat njihova delovna zavest zelo visoka. Toplega obroka niso imeli organiziranega. Na delo so malico prinesli od doma, v majhni cajnici, v katero so dali lonček s hrano, pa še majhno stekleničko kave za boljše in budno počutje.

Nežka pa je tudi samoupravljala. Svoje mesto je našla v komisiji za normiranje in še nekaterih drugih. V teh 35 letih je videla mnogo starih in novih obrazov, zamenjala kar lepo število nadarjenih delavcev in direktorjev. S Plutalom se je veselila delovnih uspehov in bila zaskrbljena, kadar se je organizacija znašla v težavah. Leta 1953 si je ustvarila družino. Ima sina in hčerko, danes pa z ljubeznijo vzame v naročje 2-letno vnučko.

Za svojo dolgoletno zvestobo Plutalu je prejela jubilejne nagrade za 10, 20 in 30 let dela, ob Plutalovi 70-letnici pa posebno priznanje s plaketo.

In kaj Nežka meni o naši novi organiziranosti, kaj nam želi ob svojem odhodu v več kot zasluženi pokoj?

»Plutalu kot enoviti delovni organizaciji in vsem delavcem, ki boste nadaljevali njegovo tradicijo, želim res vse najboljše: čim več modernih strojev, dobrih delovnih pogojev, novih proizvodnih procesov, ki vam bodo prinesli več dohodka, dobro prodajo in odlično razvojno službo. Vsako obdobje obstoja neke delovne organizacije ima svoje vzpone in padce. In v Plutalu smo še vedno znali premagati tudi najhujše težave!«

In kaj mi želimo Nežki ob njenem odhodu v pokoj, za 35 let delovne dobe, ki jih je razdajala v Plutalu?

Najprej iskrena hvala za dolgoletno pripadnost naši organizaciji združenega dela in do-prinos, ki ga je Nežka dala v vseh teh letih. Pri uživanju pokoja pa ji v prvi vrsti gotovo želimo zdravlja, zadosti sredstev za življenje, več časa za malo vnučko, prijetno jutranje spanje namesto odhoda v službo, srečne trenutke pri urejanju vrtička, na katerem Nežka goji zelenjavo. Ob slovesu pa naj to ne bi bil poslednji naš stisk rok! Nežko bomo v svoji delovni sredini prav radi pozdravili in upamo, da nas bo večkrat obiskala.

Silva ŠUC

OBUTEV JE VSE TEŽJE POPRAVLJATI

Neustrašne šivanke Naredovih

Na Tržaški cesti 5 ima Marjana Nared delavnico, v kateri izdelujejo delovne zaščitne rokavice, med okolici pa je znatno bolj poznana sprejemnica obutve, torb, planinskih čevljev in vseh drugih izdelkov usnjene galanterije, ki so potrebni popravila.

Podobno sprejemnico imate tudi na Trnovem?

»Mož ima sodobno opremljeno čevljar-sko in galanterijsko delavnico, v kateri dejansko lahko popravimo prav vse iz usnja. Poznani smo postali tudi po menjanju zadrg, pa tudi stolčke in podobne počitniške pripomočke zašijemo. Ker je na vsako sprejemnico vezan le določen okoliš, smo morali mi stopiti do porabnikov. Tako smo v viški občini odprli kiosk na Trnovem, imamo pa v načrtu, da bi se s takimi prevzemnimi mesti približali še nekaterim naseljem.«

Vi imate delavnico za izdelavo zaščitnih

usnjenih rokavic. Zakaj krepite mrežo sprejemnic?

»Kljub temu, da trenutno izdelujemo rokavice v kar velikih količinah, pa to ni zanesljivo delo, saj nove tehnologije izdelovanja zaščitnih sredstev lahko v zelo

»Šolska vrata so se zaprla, pri nas pa lahko do septembra popravimo vse natrgane in drugače poškodovane šolske torbe,« je izpostavila poseben del njihove ponudbe Marjana Nared

kratkem času zrinejo te s tržišča. Razmišljam sicer o tem, da bi prešli v izdelovanje otroške obutve, ali pa posebnih ženskih rokavic. Zato pa je potreben čas in denar. Na srečo pa izgleda, da se bo tudi sin odločil za našo usnjarsko stroko in, da bo nadaljeval z družinsko tradicijo Naredovih.«

Vrniva se k vašim strankam. Kaj prinašajo danes v popravilo?

»Prav vse, kar je mogoče popraviti. Pri nas smo se na primer usposobili tudi za popravilo obutve s poliuretanskimi podplati in kot sem že omenila za planinske čevlje. Po vse te materiale moramo iti v tujino, ker žal pri nas izdelujejo čevlje, ni pa mogoče dobiti polizdelkov za popravilo čevljev.«

Ugotavljamo pa tudi, da je bila obutev pred dvajsetimi leti boljša kot je danes. Zato jo je lažje popraviti, kot škornje, sandale, nizke čevlje, ki so bili narejeni

lani, predlanskim. Prav tako je s šolskimi torbami. Tiste, ki smo jih nosili v naši mladosti, je lažje popraviti, kot te, ki jih imajo sedaj šolarji in se kljub visoki ceni prav hitro strgajo in pokvarijo.«

Pa bi lahko uporabniki obutve, usnjene galanterije, torb vestneje ravnali s temi predmeti?

»Seveda. Mislim, da naši ljudje premalokrat čistijo čevlje, da jih prepozno prinesejo v popravilo, skratka, da premalo poskrbijo za njihov izgled in uporabnost ter udobnost.«

Obrtniki pogosto tožijo zaradi davkov, nerazumevanja obrtnih združenj, težav pri uvozu strojev.

»Ker vemo, da moramo odvesti davke, ker redno povprašamo za najrazličnejše novosti na obrtnem združenju in, ker imamo že dolgo to obrt in seveda pozname izdelovalce strojev, se ne zapletamo v razglabljanja kaj smemo in česa ne smemo. Moram poudariti, da nam obrtno združenje naše občine ob vsakem času pomaga z aktualnimi informacijami, s posojili in z nasveti in tako izpolnjuje obveznost do članov.«

STANE JESENOVEC